

๓๒

บุพกรรมของพระพุทธรูปเจ้า
ตอนที่ (๒)

ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน
เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตได้

บุพกรรมของ พระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๕

เมื่อกล่าวถึงภารกิจหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์มีอยู่เพียงอย่างเดียว คือการสร้างบารมีเพื่อมุ่งไปสู่อายตนิพพาน อันเป็นเป้าหมายชีวิตของทุกๆ คน รวมไปถึงเป้าหมายของสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย ถึงแม้ว่ามนุษย์ส่วนใหญ่จะรู้หรือไม่ก็ตาม สุดท้ายก็ต้องไปสู่พระนิพพานกันทั้งหมด เพราะฉะนั้นภพชาตินี้เรายังมีกิจที่จะต้องทำให้รู้แจ้งให้ได้ว่าเราเกิดมาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิตที่แท้จริง และจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร ดังนั้นเราจึงควรหมั่นฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้หยุดใหนึ่ง จนกระทั่งเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน คือ พระธรรมกายให้ได้

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน จุฬกัมมวิภังคสูตร ว่า

“กัมมสุสกา มานว สตุตา กัมมทายาทา กัมมโยนี
กัมมพนฺธุ กัมมปฏิสรรณา กมฺมํ สตุเต วิภชติ ยทิทํ
หีนปฺปณฺฑิตาย

ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและ ประณีตได้”

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๖

กรรม ก็คือการกระทำที่เกิดทางกาย วาจา และใจของเราเอง ซึ่งมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว การกระทำของเราในอดีต ไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล จะส่งผลเป็นวิบากในภพชาตินี้ กรรมบางอย่างยังส่งผลต่อไปถึงภพชาติหน้า และกระทั่งภพชาติสุดท้าย ในทำนองเดียวกัน กรรมที่เราทำในภพชาตินี้ ก็ส่งผลเป็นวิบากในภพชาติต่อไป เมื่อเข้าใจเช่นนี้ เราจะได้สั่งสมแต่กรรมดี ไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับบาปอกุศล จะได้ดำเนินชีวิตอย่างปลอดภัย มีแต่สุคติภพอย่างเดียว

*ครั้งนี้ หลวงพ่อขอนำบุพกรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาให้ทุกท่านได้ศึกษากันต่อ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจเช่นเคย จากการที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงถูกพระเทวทัตกลิ้งหินลงจากภูเขา เพื่อหวังจะปลงพระชนม์ชีพ แต่หินตกไปกระทบไหล่เขาแตกกระจาย ทำให้สะเก็ดหินกระเด็นไปถูกพระพุทธรองค์ จนหื้อพระโลหิตได้รับความเจ็บปวดไม่น้อย เพราะในอดีตกาล ครั้งที่พระองค์ยังเป็นพระโพธิสัตว์ มีน้องชายต่างมารดาอยู่คนหนึ่ง เมื่อบิดาล่วงลับไปแล้ว พี่น้องทั้งสองทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ เพราะพวกทาสทำการยุแหย่ให้แตกแยก สองพี่น้องจึงต่อสู้ชกต่อยกัน พระโพธิสัตว์มีกำลังมากกว่า จึงกดทับน้องชายเอาไว้

บุพกรรมของพระพุทธรเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๓

แล้วกลิ้งหินมาทับบदन้องชายจนถึงกับกระดูกโหลิตตาย

เพราะวิบากกรรมนั้น พระโพธิสัตว์เสวยทุกข์ในรกรหลายพันปี เมื่อมาในภพชาตินี้ กรรมนั้นยังตามส่งผลอีก เป็นเหตุให้พระเทวทัตกลิ้งหินโดยประสงค์ให้ตกมาทับพระองค์ เมื่อกล่าวถึงพระเทวทัต ซึ่งทำตนเป็นปรปักษ์กับพระบรมศาสดา มาโดยตลอด แต่พระพุทธรองค์ทรงมีจิตเมตตาเสมอต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย จึงไม่เคยคิดอาฆาตตอบเลย บางท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไมพระเทวทัตจึงเหมือนกับผู้ร้ายของเรื่องที่น่าความเดือดร้อน มาให้หมู่สงฆ์อยู่เป็นประจำ เช่นทำสังฆเภท คือทำหมู่สงฆ์ให้แตกกัน และเป็นผู้ทำให้พระเจ้าอชาตศัตรูหลงผิดไปทำกรรมหนักถึงขั้นอนันตริยกรรม คือทำปิตุฆาต

สำหรับท่านที่ได้ศึกษาชาดกและพุทธประวัติ ถ้าหากไม่รู้จักวางใจเป็นกลางๆ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อพระเทวทัตว่าทำไมท่านถึงเป็นคนเหี้ยมโหดใจร้าย แล้วทำไมต้องจองเวรกับพระโพธิสัตว์มาโดยตลอด ก็เพราะว่าก่อนหน้านั้น ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนรักกันมา และสั่งสมบุญด้วยกันมาหลายภพหลายชาติ แต่มีอยู่ภพชาติหนึ่ง แรงอาฆาตได้บังเกิดขึ้น

เรื่องมีอยู่ว่า พระเทวทัตกับพระโพธิสัตว์เป็นพ่อค้ามีชื่อเหมือนกันคือ เสรีวาณิช ทั้งสองได้ล่องเรือออกเดินทาง

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๘

ไปค้าขายต่างเมืองด้วยกัน เมื่อไปถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก็ได้แยกทางกันไปเพื่อค้าขาย พ่อค้าคนแรกเข้าไปตระกูลของเศรษฐีเก่า หลานสาวในบ้านเห็นพ่อค้ามีเครื่องประดับมากมายขายก็อยากได้บ้าง แต่มีเงินไม่พอที่จะซื้อ จึงขอร้องให้ยายนำถาดทองใบใหญ่ ซึ่งมีสนิมทองจับมาแลกซื้อ

พ่อค้าจับถาดใบนั้นขึ้นมาพิจารณา ทดลองเอาเข็มขีดดูก็รู้ทันทีว่าเป็นถาดทองคำแท้ซึ่งมีมูลค่ามหาศาล แต่เนื่องจากตนเองเป็นคนโลภ คิดค้ากำไรเกินควร จึงบอกว่าถาดใบนั้นมีราคาไม่ถึงครึ่งมาสก ไม่มีราคาพอที่จะซื้อเครื่องประดับเหล่านี้ได้ จึงทำเป็นไม่สนใจ ได้แต่คิดอยู่ในใจว่า เดี่ยวจะกลับมาเอาถาดทองใบนี้ทีหลังให้ได้ บังเอิญว่า เมื่อพ่อค้าคนแรกผ่านไปได้นาน พ่อค้าโพธิสัตว์ก็หาบสินค้าของตนผ่านมาทางนั้นพอดี เมื่อพิจารณาดูถาดใบนั้นอย่างถี่ถ้วน ก็รู้ว่าเป็นถาดทองคำ มีราคาถึงหนึ่งแสนกหาปณะ แม้สินค้าทั้งหมดที่ตนเองนำมาขายพร้อมกับเงินอีกหนึ่งพันกหาปณะ ก็ไม่สามารถจะแลกกับถาดทองใบนี้ได้ จึงบอกสาวน้อยไปตามความเป็นจริง

ยายของสาวน้อยเห็นพ่อค้าโพธิสัตว์เป็นผู้มีใจซื่อสัตย์ จึงแลกถาดทองกับเครื่องประดับทั้งหมด เมื่อพ่อค้าคนแรกย้อนกลับมา เพื่อจะกดราคาถาดทองอีก แต่เมื่อรู้ว่าพ่อค้าโพธิสัตว์แลกไปแล้ว ก็เสียใจมากถึงกับเป็นลมหมดสติ เมื่อรู้สึกตัวขึ้น

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๕

รับวิ่งไล่ตามพ่อค้าโพธิสัตว์ไป ร้องเรียกให้หยุด แต่พระโพธิสัตว์ได้ล่องเรือออกจากฝั่งไปแล้ว พ่อค้าผู้คิดไม่ซื่อรู้สึกโกรธแค้นมาก ตะโกนด่าพระโพธิสัตว์ถึงกับเลือดลมในตัวปั่นป่วนขนาดกระอักออกมาเป็นเลือด ก่อนตาย พ่อค้าคนนี้ได้อธิษฐานที่จะผูกพยาบาทตามรบกวนพระโพธิสัตว์ไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเข้านิพพานไปทีเดียว

เพราะอกุศลจิตที่เกิดขึ้นอย่างแรงกล้าในชวณจิตดวงสุดท้ายก่อนตาย ทำให้ความปรารถนานั้นส่งผลเป็นวิบากกรรมที่ทำให้พระเทวทัตไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไร ก็ตามคอยเบียดเบียนพระโพธิสัตว์เรื่อยมา ถึงขนาดเช่นฆ่าเอาชีวิตมานับภพนับชาติไม่ถ้วน แต่พระเทวทัตเองก็หนีกรรมแห่งกรรมไปไม่พ้น ต้องชดใช้กรรมเป็นเวลายาวนาน รวมไปถึงต้องตกนรกอเวจี เมื่อมาในอัตภาพนี้ แม้จะออกบวชเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็ยังปรารถนาอยากมีชื่อเสียงเหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรารถนาที่จะขอเป็นผู้บริหารหมู่สงฆ์เอง จึงทูลขอกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ครั้งเมื่อถูกพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ จึงทำสังฆเภทและหาทางที่จะปลงพระชนม์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลายครั้งหลายครา ตั้งแต่ปล่อยช้างนาฬาคีรีวิ่งเข้าใส่พระพุทธองค์

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๓๐๐

หมายจะเอาชีวิต ว่าจ้างนายขมังธนูให้ไปช่มดักปลงพระชนม์พระบรมศาสดาที่กลางป่าแต่ก็ไม่สำเร็จสักครั้ง วันหนึ่งพระเทวทัตยืนอยู่ยอดเขา กลิ้งหินก้อนโตหวังให้ตกใส่พระพุทธองค์ แต่ด้วยพุทธานุภาพ ยอดเขาอื่นจึงรับเอาหินก้อนนั้นที่กำลังตกลงมา ก้อนหินใหญ่จึงแตกกระจายเป็นสะเก็ดเล็กสะเก็ดน้อย แล้วกระเด็นมากระทบหลังพระบาทของพระองค์ ทำให้ถึงกับห้อพระโลหิต

เพราะผลกรรมที่พระเทวทัตอาฆาตในพระผู้มีพระภาคเจ้านี้ ประกอบกับกรรมในภพชาติก่อนของพระองค์เอง ที่กลิ้งหินทับน้องชายต่างมารดาจนตาย และกรรมที่สมัยหนึ่งพระองค์เป็นเด็กชาวบ้าน กำลังเล่นอยู่กับเพื่อนๆ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าเที่ยววิณชบาตไปตามถนน ด้วยความคะนองมือ จึงหยิบก้อนหินขว้างใส่หลังเท้าของพระปัจเจกพุทธเจ้าจนโลหิตไหลออกมา เพราะกรรมนั้น พระโพธิสัตว์ต้องเสวยทุกข์ในนรกยาวนาน มาภพชาตินี้จึงถูกสะเก็ดหินกระเด็นใส่จนถึงขนาดห้อพระโลหิต

จะเห็นว่า ใครทำกรรมใดไว้ ก็จะต้องรับผลแห่งกรรมนั้นจำไป ชีวิตในสังสารวัฏนั้นยาวนาน ผู้รู้อุปมาเอาไว้ว่า หากเอากะดুকของคนเพียงคนเดียวมากองรวมกันไว้ ก็จะได้กองกะดุกที่สูงเท่าภูเขาตั้งตระหง่านเทียมเมฆทีเดียว แล้วแต่ละภพชาติ

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๓๐๑

เราเองก็ไม่ทราบว่าได้ทำกรรมดีกรรมชั่วอะไรเอาไว้บ้าง เพราะฉะนั้นคราใดที่เราพบปัญหาและอุปสรรคมาขัดขวาง ก็อย่าได้เกิดความท้อแท้ว่าบุญไม่ส่งผล เพราะกรรมในอดีตยังมาเป็นอุปสรรคอยู่ต่างหาก

ให้ดูตัวอย่างพระบรมศาสดาของเรา กรรมดีก็ส่งผลให้พระองค์ได้ตรัสรู้หลุดตรัสมาสัมผัสโพธิญาณ แต่บาปกรรมบางอย่างที่เผลอไปทำเข้า ก็ตามมาส่งผลให้พระองค์ได้รับความลำบากเช่นกัน ดังนั้นทุกท่านอย่าได้ประมาทไปทำบาปอกุศลที่แล้วก็ขอให้แล้วกันไป แล้วหันมาเริ่มต้นใหม่ด้วยการทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป เราต้องทำความดีจนกระทั่งบาปไม่ได้ชองแล้วตัวเราจะเป็นที่มาแห่งสิริ เป็นศูนย์รวมแห่งคุณงามความดีทั้งมวล เมื่อเราพัฒนาตนเองไปถึงจุดนั้นได้ จะได้เป็นที่พึ่งให้กับตัวเองและมนุษยชาติอีกมากมายนับไม่ถ้วน

